'Από ὅ,τι βλέπουμε

ΟΤΑΝ ΛΕΙΠΕΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΡΧΟΝΤΙΑ

Δειλινό. Σὲ κάποιο παραθαλάσσιο μαγαζάκι τὴ περασμένη Κυριακή. Εἴμαστε πέντε φίλοι. Στὸ δίπλανὸ τραπέζι κάποια ἄλλη συντροφιά. Μπροστὰ ὁ Πατραΐκὸς μὲ τὴ μουντὴ του νυχτικιά. Πέρα στὸ βάθος τούτης τῆς θάλασσας, π' αὐτὴ τὴν ὥρα φαντάζει ἀπέραντη, κάποια φῶτα, κάποιες ψαρόβαρκες μὲ πυροφάνια δίνουν μιὰ γραφικότητα σὲ τοῦτο τὸ σκηνικό. Τὰ τζιτζίκια κάνουν νυχτέρι. Κάτι μικροπαίδια ταράζουν, πετώντας χαλίκια, τὸν ὕπνο τῆς θάλασσας. Ἕνας ἀπόμαχος γεραθαλασσόλυκος καπνίζει, καθισμένος σ' ἕνα πεζούλι, ἕνα μυρουδᾶτο ξενικὸ τσιγάρο ποὺ τὸν φίλεψε κάποιος ἀπὸ μιὰ συντροφιά. Ὅλα ἀξίζει νὰ τ' ἀγαπήσῃ κανεὶς ἔτσι ὅπως εἶναι, ἁπλά, φυσικά. Εἶναι αὐτὴ ἡ φύση ποὺ σοῦ δημιουργεῖ, ἀθελά σου, ρωμαντικὲς διαθέσεις, ποὺ σὲ κάνει νὰ τ' ἀγαπήσῃς ὅλα, τὴ θάλασσα, τ' ἀστέρια, τὸ πυροφάνι, τὰ τζιτζίκια, τὸ γεροθαλασσόλυκο μὲ τὸ μυρωδᾶτο ξενικὸ τσιγάρο, τὰ παιδάκια ποὺ ξυπνοῦν τὴ θάλασσα, τὴ διπλανὴ παρέα ποὺ ἀπὸ λεπτότητα, ἀρκετὴ ὥρα, δὲν σπούδασες τὴ γνώσι καὶ ποὺ ἀπὸ ἐπαρχιώτικη περιέργεια στρέφεις λοξὰ—λοξὰ νὰ τὴν σπουδάσῃς. μὲ μιὰ περιέργεια γιομάτη ἀπὸ καλὴ διάθεση. γιατὶ τέτοιο εἶναι τὸ περιβάλλον ποὺ καλὰ σὲ προδιαθέτει γιὰ ὅλα.

Εἶναι ἡ παρέα τέσσαρα ἀντρόγυνα μὲ τὰ κουτσούδελά τους καὶ μὲ μιὰ ὑπηρέτρια. Τὴ τελευταία τὴν προδίδει ἡ φορεσιά της κι' ἡ ἀσταματητη φροντίσα της γιὰ ὅλους καὶ πιο πολὺ γιὰ τὰ παιδιά. Μετὰ εἶναι τὸ ὕψος της «κυρας της» ποὺ τῆς δίνει ἀπαγωτὲς διαταγὲς σὰν μόνιμος λοχίας τοῦ παληοῦ καιροῦ. Τὸ κοπελλάκι ὁ δεκαπεντάχρονο ἐκτελεῖ τὶς διαταγὲς τοῦ λοχία, ὡ συγνώμην τῆς «κυρᾶς» μὲ κάποια θρησκευτικὴ πρωσήλωση, ἀν καὶ κάθε τόσο ἀποξεχνιέται, κυττάζοντας τὴ θάλασσα, στοὺς κρυφοὺς του στοχασμούς, στὸ χωριὸ του, στὸ σπιτικό του, στὴ μητρικὴ ἀγκαλιὰ ποὺ τόσο λίγο χάρηκε. Πάλι συνέρχεται ἀπ' τοὺς στοχασμοὺς σὲ καινούργια κελεύσματα τῆς «κυρᾶς» μὲ τὴν ἄσπρη φορεσιὰ καὶ μὲ τὴ τσιγαριά. Σὲ λίγο σερβίρει ὁ σερβιτόρος πάνω σὲ δυὸ ἑνωμένα τραπεζια π' ἀφήνουν ἀρκετὸ χῶρο καὶ γι' ἄλλα ἄτομα ἀκόμη. Ὅλοι ἀρχίζουν νὰ τρώγουν κι' ἡ κοπελλιὰ στέκει πειθήνια ὀρθια πίσω τους. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀφεντικιὰ τὴν «εὐσπλαχνίζεται», τὴν προστάζει νὰ καθήσῃ πίσω ἀπ' τὶς πλάτες της, τῆς πετάει ἕνα πιάτο στὰ γόνατα μ' ἀποφάγια τῶν παιδιῶν λιγοστὰ— τὰ παιδιὰ ἔλέπετε ἀλλάξανε ἀέρα καὶ τοὺς ἀνοιξε ἡ ὄρεξη— καὶ σὲ λίγο τῆς ἀδειάζει καὶ τὰ διπλὰ της ἀποφάγια ,κάπως ἐπιδειχτικά, μήπως δὲν δοῦμε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ «κυρὰ», αὐτὴ μὲ τὴν ἄσπρη φορεσιὰ καὶ μὲ τὴ τσιγαριά.

Τὸ θέαμα μᾶς γιομίζει ἀηδία, μᾶς γιομίζει μίσος γι' αὐτοὺς ποὺ κουρελιάζουν τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Τὸ μίσος μας σιγὰ—σιγὰ μεγαλώνει, φαίνεται. Δίνουμε σ' αὐτὲς μας τὶς ἐχθρικὲς διαθέσεις ἐμφαση, μιὰ ἄλλη ὑπόσταση ποὺ πάει νὰ τυλίξῃ τὰ φτιασιδωμένα λαμπικὰ τοῦτης τῆς σκαλόκοσμης κυρᾶς. Ποιώθουν ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς τυλίγῃ ἡ ἀηδία μας καὶ μὲ κάποια πρόφαση ἀπομακρύνουν τὴν κοπελλίτσα. Ἀλλὰ καὶ ἡ δική μας ἀποστροφὴ μεγαλώνει σὰν μαθαίνουμε πὼς ὅλο τοῦτο τὸ ἀνθρωπόμορφο ἀσκέρι δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ κατὰ παράδοση ἀφεντάδες, ἀλλὰ ἀπὸ ταλαίπωρους ὁπαλληλάκους ποὺ κάποιο ρουσφέτι τοὺς ἔβαλε μιὰ μπουκιὰ ἀπὸ ἀτόμα καὶ κάμποσες ψευδεσθήσεις στὸ μυαλὸ καὶ τοὺς μεταμόρφωσε αὐτόματα σ' ἀφεντάδες πάνω σ' ἕνα ἀνθήμερο πλασματάκι ποὺ γεννήθηκε νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ἔμφυτη κατωτερότητα ὡρισμένων ποὺχουν πιάσει ἄσχημα τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ἀρχοντιᾶς.

Μ' ὅλα ταῦτα λοιπόν, ὁ ρωμαντισμὸς μας πῆγε περίπατο. Χάθηκαν τὰ πυροφάνια, τέλειωσε τὸ μυρουδᾶτο τσιγάρο τοῦ γεροθαλασσινοῦ. Ὁ τζιτζικας ἀσυνάδηκε ἀπὸ τὸ πόσο μίσος. Δὲν εἴμαστε μεῖς Θεοὶ νὰ συγχωρᾶμε ἁμαρτίες τόσο μεγάλες.

Ἄλλαξε τὸ σκηνικό. Δίπλα μας δὲν βλέπουμε τὰ τέσσαρα ζευγάρια μὲ τὰ κουτσούδελά τους, δίπλα μας βλέπουμε κάποιους Λίντς Γεωργιανούς, κάποιους Φάουμπους ἀπ' τὴν Ἀλαμπάμα.

Ἀλλαξε τὸ σκηνικό. Ζοῦμε σὲ κάποιες νότιες πολιτεῖες, σὲ κάποιες περασμένες ἐποχές, σὲ κάποιες στέππες. Ζοῦμε ὅμως, δὲν ἀνειρεύόμαστε.

Ἀπὸ μακρυὰ μᾶς ἔρχονται κάποιοι ἤχοι. Ἀκοῦμε τὴ φωνὴ τῆς ἡρωΐδας τοῦ Ἄντερσον. «Νωρὶς ἦλθε ὁ Χριστὸς σὲ τοῦτο τὸ κόσμο καὶ βρῆκε ἀπροετοίμαστους τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης». Μᾶς ἔρχονται ἀπὸ μακρυὰ χίλιες φωνὲς τῶν πονεμένων ὅλης τῆς γῆς. φωνὲς τῶν Κεϋνάτα τοῦ κάθε χρώματος κι' οἱ σπαραγμοὶ μιᾶς μικρῆς ποὺ σιδερώνουν τὸ κορμὶ της κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸν ναὸ τῆς σοφίας.

Σμίκρυνε ὁ κόσμος τόσο πολύ. Ἄλλα μηνύματα μᾶς ἔρχονται. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοῦ, σ' ἄλλους λαοὺς μὲ γιομάτα πορτοφόλια, δουλάκια. Συνεργάτες ὑπάρχουν καὶ βοηθοί. Βοηθᾶνε σπιτικὰ πεσμένα μὲ τὰ μούτρα σὲ παραγωγικὲς ἀπασχολήσεις καὶ ὄχι κυράδες ποὺ ρετουσσάρουν ὁλημερὶς παρακμασμένες φυσιογνωμίες. Ἄλλο τὸ πνεῦμα τῶν καιρῶν μας. Οἱ ἄνθρωποι παύσανε νὰ κυνᾶζουν τὸ χῶμα καὶ νὰ στοχάζωνται, τὸν ἥλιο κυττάζουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι καὶ ζοῦν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΣΤΟΡΑΣ

Μικρὰ νέα

—Ἀρκετὰ ζωηρὴ ἡ κίνησις εἰς τὴν πόλιν μας τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

—Κίνησις τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν 1) τὰ καταπλεύσαντα εἰς τὸν λιμένα μας ἐμπορικὰ καράβια, 2) τὰ καταπλεύσαντα δύο ἁρματαγωγὰ τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου καὶ 3) οἱ διεξαχθέντες εἰς τὸν πρὸ τοῦ κεντρικοῦ σιδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ θαλάσσιον χῶρον, ἀγῶνες ὑγροῦ σπίβου μεταξὺ τῶν ὁμάδων τοῦ ΝΟΠ καὶ ἐθνικῆς Αὐστρίας.

—Ἡ λειτουργία τοῦ νέου παιδικοῦ κινηματογράφου συνεπλήρωσε τὸ κενὸν ποὺ ὑφίστατο στὸν τομέα αὐτὸ εἰς τὴν πόλι μας..

— Ἔτσι οἱ μικροί, ἀσφαλῶς δὲ καὶ οἱ μεγάλοι ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν μὲ μικρὸ εἰσιτήριο νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ μορφωθοῦν μαζὶ λόγω τοῦ εἴδους τῶν προβαλλομένων φίλμς.

—Δὲν ἀμφιβάλλομεν λοιπὸν ὅτι θερμὴ θὰ εἶναι ἡ ὑποστήριξις τῶν συμπολιτῶν καὶ δὴ τῶν ἀνηλίκων

=Στὸν..... ὕπνο μᾶς βρῆκε ἡ προχθεσινὴ ψιλλὴ βροχοῦλα, ποὺ ὄντως δὲν ἦν περιμέναμε

—Κι' ὅμως ἀπεδείχθη λίαν εὐεργετικὴ γιὰ ὅλες γενικῶς τὶς καλλιέργειες.

=Στὴν Κούβα ἕνας ἐφευρετικὸς παπουτσῆς ἐλανσάρησε φωτεινὰ παπούτσια ποὺ, ὅπως ὑποσημειώνει, θὰ εἶναι πολὺ χρήσιμα στοὺς φοβιτσάρηδες.

—Ἡ ἠλεκτρικὴ στήλη τοποθετεῖται μέσα στὸ τακοῦνι.

=Οἱ Ἕλληνες κατέχουν τὴν πρώτη θέση στὸ προσωπικὸ τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ.

—Ὑπηρετοῦν ὅπως μαθαίνουμε 800 συμπατριῶτες μας, ὡς πιλότοι, ὑπάλληλοι καὶ ἐργάτες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙ ΤΩΝ ΧΟΡΩΔΙΩΝ

Ἡ Χορωδία κοριτσιῶν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας Πατρῶν μὲ τὸν καθηγητήν των κ. Δημ. Ζαφείρην. Εἶναι γνωστὴ ἡ ὡς ἄνω Χορωδία διὰ τὴν συμμετοχήν της εἰς τὰς ἑορταστικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πόλεώς μας. Πραγματοποιοῦσα ἐξ ἄλλου ἐμφανίσεις εἰς τὰ Φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα ὑπὲρ ἀσθενῶν καὶ λοιπῶν, κατέκτησε τὴν συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ. Τέλος ἡ ἰδία χορωδία συνεργάζεται μὲ πέντε ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς τῆς χώρας μας.

Ἐπικαιρότητες

ΕΝΑΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ἕνας ἀκόμη θαλάσσιος δρόμος ἀνοίγεται μὲ τὴ σημερινὴ δρομολόγηση τοῦ νεότευκτου φέρρυ—μπόουτ «Ἐγνατία», συνδέοντας τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἰταλία. Ἕνα σκάφος, μοναδικὸ στὸ εἶδος του, σ' ὁλόκληρο τὸ κόσμο, γιὰ τὴ μεταφορὰ ἐπιβατῶν κι' αὐτοκινήτων, πολυτελές, εὐρύχωρο, μεγάλης ταχύτητος καὶ χωρητικότητος τὸ «Ἐγνατία», ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξη τῆς σύγχρονης ναυπηγικῆς.

Ἀπόψε στὶς ἕνδεκα τὸ «Ἐγνατία» ἐγκαινιάζει τὰ τακτικά του δρομολόγια μεταξὺ Ἑλλάδος —Ἰταλίας, ἀπὸ τὸ λιμάνι τῶν Πατρῶν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι σημαντικὸ καὶ πρέπει νὰ τὸ χαιρετήσουμε μὲ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση. Καὶ πρῶτα, πρῶτα ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ συγχαροῦμε θερμῶς ὅλους ὅσους ἀγωνίσθηκαν κι' ἐπέτυχαν τὴ δρομολόγησή του στὴ πόλη μας. Εἶναι τόσο πρόσφατα τὰ γεγονότα καὶ δὲν χρειάζεται νὰ τὰ ἐπαναλάβουμε. Ἦταν πράγματα ἀνυπέρβλητα τὰ ἐμπόδια, ἐκεῖ ποὺ εἶχε φθάσει ἡ ὑπόθεση τοῦ φέρρυ—μπόου", ἀλλὰ καὶ τόσο ἄφοβος ὁ χειρισμὸς τῆς ἐκ μέρους τῶν ἐκπροσώπων μας, ὥστε μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ πόλη μας ἐκέρδισε μία θριαμβευτικὴ νίκη. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν νομίζω νὰ συναντήσαμε τὴν ἀντίβραση ἄλλης πόλεως, μὲ τόση κακεντρέχεια καὶ μικροπρέπεια, ὅσο τῶν Ἰωαννίνων. Μὴ ξεχνᾶνε ὅμως οἱ συμπατριῶτες μας τὴς ἀκριτικῆς αὐτῆς περιοχῆς, ὅτι ὁ γρόνος θὰ μᾶς δικαιώσῃ πλήρως. Οἱ τουριστες ἔγουν τὸ λόγο! Κι' ἀκόμα νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς δὲν τοὺς κρατᾶμε καμμία ἀπολύτως κακότητα στὴν ἀνάμεσστη συμπεριφορὰ τους, ποὺ τόσο μᾶς ἐπίκρανε.

Ἡ σημερινὴ ὅμως ἄφιξη καὶ ἀναχώρησῃ τοῦ «Ἐγνατία» ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικότητα πλέον, γεννάει σκέψεις καὶ ἐρωτήματα γιὰ τὸ τουρισμό μας. Εἴμαστε δηλαδὴ σὲ θέσῃ νὰ φιλοξενήσουμε τὰ καραβάνια τῶν ξένων ποὺ προβλέπεται νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ πόλη μας; Θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσῃμε τοὺς τουρίστες ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερες ὧρες ἐδῶ, ἢ ἐναίνοντας ἀπὸ τὸ φέρρυ—μπόουτ θὰ πάρουν τ' αὐτοκίνητά τους καὶ θὰ μᾶς ἀφήσουν .. ἐνιάν; Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἁπλό. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ποὺ μᾶς παρουσιάζεται εἶναι, πολὺ σπουδαία. Λόγοι ὅμως πολλοὶ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ ἀμφιβάλλωμε ἂν θὰ μποροῦσαμε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἕνας τόπος προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ξένων ὅταν διαθέτει φυσικὲς καλλονές, μνημεῖα, ἀρχαιότητες καὶ χρῶμα τοπικὸ (παράδοση καὶ γιορτές). Ἡ πόλη μας δυστυχῶς βρίσκεται σὲ μειονεκτικὴ θέση, ὄχι κυρίως γιατὶ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἔχει ἀξιοποιηθῆ τουριστικῶς, ὅσον θὰ ἔπρεπε. Καὶ ἀρχαιολογικοὺς χῶρους ἔχει ἡ Πάτρα καὶ φυσικὲς ὀμορφιὲς καὶ ἐμφάνιση πολι-ισμένης πόλεως, ποὺ προκαλοῦν ὡραῖες ἐντυπώσεις στοὺς ξένους. Τί τῆς λείπει λοιπόν; Γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς ἡ ἀξιοποίηση ὅλων αὐτῶν ποὺ ἀναφέραμε.

Τὸ ἀρχαῖο Ὠδεῖο ἠμιτελὲς, τὸ μουσεῖο ὄχι σὲ κατάλληλο κτίριο, ὁ δρόμος μπροστὰ στὸ κάστρο σὲ κακὰ χάλια, ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (μνημεῖο τέχνης κι' εὐλαβείας) ἄγνωστο πότε θ' ἀποπερατωθῆ, ἕνα τμῆμα τῆς ὁδοῦ πρὶν φθάσουμε στὴν ὡραία τοποθεσία Κλάους σὲ ἄσχημη κατάσταση καὶ τέλος ἡ Ἐλλειψὴ ἑνὸς τουριστικοῦ ξενοδοχείου πολὺ αἰσθητή. Ἀφίνουμε θέβαια τὴν εἰκόνα τῆ θλιβερὴ ποὺ παρουσιάζει ἡ δημοσία ὁδὸς Πατρῶν— Ἠτεῶν κι' ἀκόμα τὴν ἀνυπαρξία μιᾶς ἀπαραιτήτου τουριστικῆς πλάζ!

Μὲ τὴν σημερινὴ ἔναρξη τῶν δρομολογίων τοῦ «Ἐγνατία» καινούργιες προοπτικὲς ἀνοίγονται γιὰ τὸ τουρισμὸ τῶν Πατρῶν. Καὶ τουρισμὸς σημαίνει συνάλλαγμα! Ἀλλὰ τὸ συνάλλαγμα πρέπει νὰ μένῃ στὴ πόλη μας!...

Οἱ δημοτικοὶ μας ἄρχοντες ἂς πάφουν πιὰ νὰ μετεβάλλουν τὴν αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου εἰς «χάβαρ Ἑβραίων» καὶ νὰ μακρυγορροῦν γιὰ θέματα ποὺ τὰ θλάπτουν οἱ ἀτέρμονες συζητήσεις. Ἂς προτείνουν λύσεις ,ἐπικαδομικὲς σὲ ζητήματα ἐκκρεμῆ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ τουριστικὴ ἀνάπτυξῃ τῆς ὡραίας μας Πάτρας Εἶναι χρέος τους, ὅπως καὶ κάθε ἐκπροσώπου τῆς, στὸν ὁποῖον ἡ πόλις μας τοῦ ἐνεπιστεύθη τὸ μέλλον της.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΟΛΛΙΤΗΣ

ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Βιοχημείας—Μικροβιολογίας - Αἱματολογίας —Παρασιτολογίας.

ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΝΩΛΑΚΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ — ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΟΥ

Κολοκοτρώνη 52, Τηλ. 35--48 ('Ισόγειον κλινικῆς Πούντζα).

Ὁ ἰατρὸς μικροβιολόγος κ. **Σπύρος Μανωλάκος** καθιστᾶ γνωστὸν ὅτι, διακόψας τὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ— βιοχημικοῦ κ. Γεωργίου Σγαλοῦ, ἐγκατέστησεν τὸ τελείως ἀνακαινισθὲν ἐργαστήριόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη 52 (Ἰσόγειον κλινικῆς Πούντζα).

ΑΙΓΛΗ

(Θερινὸς)

ΣΗΜΕΡΟΝ 8½— 12½

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ μεγαλεῖο ἢ τὴν καταστροφὴ μὲ τὴν ἐγγύησι τῆς Μ. Ε. Μ.

Ἕνα φίλμ συγκλονιστικῶν περιπετειῶν.

Ἕνα φίλμ ποὺ θὰ καταπλήξῃ μὲ τὴν προκλητικὴ του τόλμη.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΜΑΡΣΑΛ ΤΟΜΣΟΝ

ΜΑΡΛΟ ΛΑΝΤΙ

Σὲ κάθε σκηνὴ σταματᾶ ὁ νοῦς καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ θεατοῦ

ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΑΣ ΤΟ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

ΕΧΟΜΕΝ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΤΟΥΣ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝ

Τοῦ κ. Τάκη Δ. Γιαννακοπούλου

Ἐξῆντα χιλιάδες τόννους ρύζι εἶχεν ἡ Ἑλλὰς κάθε ἔτος πρὸ τοῦ σῆγεν ἡ Ἑλλὰς κάθε ἔτος πρὸ τοῦ Α' Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Φαντασθῆτε τί συνάλλαγμα ἐδίδετο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Οὐδεὶς ἐκ τῶν τότε ὑπουργῶν τῆς Γεωργίας εἶχε κάμει ὑπόψιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἠδύνατο νὰ παράγῃ ρύζι. ἤδη δὲ σήμερον ἡ χώρα μας ὄχι μόνον εἶναι αὐτάρκης εἰς ἐγχώριον ρύζι ἀλλὰ κάνει καὶ ἐξαγωγάς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἐδίδετο ὡς τίτλος εἰς τοὺς πολιτικοὺς φίλους καὶ δὲν ἐδίδετο εἰς ἀγρότας ἢ γεωπόνους ἀλλὰ εἰς στρατηγοὺς, ναυάρχους καὶ δικηγόρους.

Πέρυσι ἡ Ἑλλὰς ἐξήγαγε κατὰ τὴν πρώτην φορὰν 300 τόννους φράουλα καὶ ἐφέτος τὸ εἶδος αὐτὸ καλλιεργεῖται καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον πρὸς ἐξαγωγήν. Φανταστῆτε τὶ ἐξαγωγὴ θὰ γίνῃ ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, φράουλας καὶ χλωρὶς σταφίδος διότι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει καμμία σταφυλὶς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἡ σταφὶς μας εἶναι τὸ προϊμώτερον σταφύλι τῆς Εὐρώπης. Μία ἡμέρα ἐπῆγα εἰς τὴν λαϊκὴν ἀγορὰν τοῦ Μαρκάτου καὶ ἔνα ἱστάμην εἶδον μίαν χωρικὴ ἤτις εἶχε μισὸ σάκκο μεγάλα καρύδια ὡσὰν αὐγά. Πλησιάσας ἀνεγνώρισα ἀμέσως ὅτι τὰ καρύδια αὐτὰ ἦσαν ὡσὰν τὰ καρύδια τῆς Γαλλίας τὰ ὁποῖα ὀνομάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ Τζάμπου. Τὰ καρύδια αὐτὰ ἦσαν πολὺ εὔθραυστα (χάρτινα). Ὅταν ἔθραυσα ἕνα ἐξ αὐτῶν παρετήρησα ὅτι ὁ καρπὸς των ἦταν πλήρης καὶ ὄχι ζαρωμένος, τὸ δὲ χρῶμα τους ἦτο ἄσπρο—κίτρινο. Ὅταν ἔβαλα ἕνα τεμάχιο ἀπὸ αὐτὸ εἰς τὸ στόμα μου ἠσθάνθην μία μεγάλη γεύση ἀρωματικοῦ βουτύρου καὶ ἀμέσως ἐσκέφθην καὶ εἶπα: "Ὥστε ἡ Ἑλλὰς παράνει καλύτερα ἀπὸ τὰ καρύδια Τζάμπου τῆς Γαλλίας;

Ὁ καρπὸς τοῦ καρυδιοῦ εἶναι δέκα φορὲς δυναμικώτερος καὶ ἀπὸ τὸ κρέας. Ἔχω διαβάσει μία μεγάλη εἰσήγησῃ ἑνὸς γεωπόνου τῆς Καλιφορνίας ὀνόματι Φοῦλερ ὅστις εἰσηγεῖται εἰς τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας ὅπως φυτευθῶσι μὲ καρυδιὲς οἱ κρατικοὶ δρόμοι ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ οὕτω ὁ λαὸς νὰ τρέφεται μὲ μίαν καλὴν τροφὴ δωρεάν. Ποῖος ἦτο "Ἕλλην Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ἢ γεωπόνος τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς ἐφρόντισε ποτὲ διὰ τὰ καρύδια αὐτά, ὡς τοῦ Πουρναροκάστρου τῶν Πατρῶν; Ἠρώτησα τὴν χωρικὴ ἂν εἶναι πολλὲς καρυδιὲς μὲ τέτοιο καρύδια στὸ Πουρναράκαστρο. Εἶναι 4—5 μοῦ ἀπήντησεν. Πόσος ὅμως χρυσὸς θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸ Πουρναροκάστρο ἂν ὑπῆρχον 50.000 ἢ 100.000 ἀπ' αὐτὲς τὶς καρυδιές. Τὰ χρυσορυχεῖα μία ἡμέρα ἐξαντλοῦνται, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος τοῦ Πουρναροκάστρου οὐδέποτε θὰ ἐξαντληθῆ.

Εὑρέθη ποτὲ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας νὰ φροντίσῃ διὰ τὰ κρασιὰ τῆς Νεμέας τῆς Κορίνθου τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λοζιζωνται ὡς τὰ καλύτερα κρασιὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι μαῦρα καὶ γλυκά.

Εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπη καὶ ἰδίως στὰ βόρεια κράτη καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας συνηθίζουν τὰ πίνουν μαῦρα γλυκὰ κρασιά, τὰ ὁποῖα τὰ ὀνομάζουν Πόρτ Οὐάϊν καὶ τὰ ὁποῖα προέρχονται τὰ πλείστον ἀπὸ τὴν Ἱσπανία καὶ Πορτογαλλία, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀρκετὸ βαθμὸ οἰνοπνεύματος καὶ τὰ ἐνισχύουν μὲ ἐξαγνον οἰνόπνευμα 18 βαθμῶν καὶ ὅταν μιὰ γυναῖκα πιῇ 50 δράμια τὴν ὀσφραίνει στὸ κεφάλι.

Τὰ κρασιὰ ὅμως τῆς Νεμέας καὶ ἰδίως τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου συντηροῦνται ἄνευ οἰνοπνεύματος καὶ δὲν ξυνίζουν καὶ ἔχουν μίαν μεγάλην οἰνώδη γεῦσιν. Ποῖος ποτὲ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ἐσκέφθη διὰ τὸν θησαυρὸν αὐτὸ τῆς Νεμέας καὶ νὰ εἰσῆ σὲ ἕναν ἐγγανισμὸ νὰ ἐξαγάγῃ καὶ νὰ διαδώσῃ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου τὸ ὡραῖον κρασὶ τῆς Νεμέας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώτερον καὶ ἀπὸ τὸ νέκταρ; Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅπου τὰ μεγάλα ἐμπορεύματα θὰ καταλαμβάνουν ἄνθρωποι εἰδικοὶ καὶ ὄχι ἀνίδεοι. Εἶναι καὶ ἄλλα εἴδη τὰ ὁποῖα δυστυχῶς μέχρι σήμερον εἶναι ἄγνωστα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ὅπως. χ. εἶναι τὰ ξηρὰ βερύκοκα, τὰ ξηρὰ δαμάσκηνα καὶ τὰ ξηρὰ καστανὰ ροδάκινα. Ὅπως εἶπον μερικοὶ ταξιδεύοντες Γερμανοὶ ἡ Ἑλλὰς παράγει τὰ καλύτερα καὶ γευστικότερα ροδάκινα τοῦ κόσμου. Ἑκατομμύρια φράγκων εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς ξηροὺς αὐτοὺς καρποὺς καὶ αὐτὴ ἡ ὀπισθοδρομικὴ Ἑλλὰς ἐβέτη ἀποξεραμένα βερύκοκα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη ἐπωλοῦνται πρὸς 48 δραχμὰς τὴν ὀκᾶ.

Οἱ Ἐβραῖοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ τρώγουν κομπόστα ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ εἴδη.

ΤΑΚΗΣ Δ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ

Τὸ Τζάμπορι τῆς Ἀμφικλείας ἐσημείωσε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Τὰ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων ἔρχεται νὰ εἶναι ὑπερήφανον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴ ποὺ ἔγινε στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ χρυσοῦ ἐπετείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Προσκοπισμοῦ.

Τρεῖς χιλιάδες περίπου πρόσκοποι ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἀδούλωτον Ἑλληνισμὸ καὶ ἀπὸ ξένους χώρους κατεσκήνωσαν στὴν γραφικὴ ἐκείνη φῆ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ἔζησαν ἡ χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ δίδει ὁ προσκοπισμός

Τὰ ἐγκαίνια ἔλαβαν πανηγυρικὸν χαρακτῆρα. Τὴν προσκοπικὴ ἡμέρα ἄναψε ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος μετέβη στὴν Ἀμφίκλεια μὲ σκοπὸ Προσκόπου. Παρευρέθησαν ἡ ἡγεσία τοῦ Σώματος, ἀντιπροσωπεῖα ἀπὸ τὰς περιφερειακὰς Ἐφορείας, ἐπίσημοι καὶ οἱ ἀρχὲς τῆς ἐκεῖ περιφερείας.

—Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Διαδόχου εἰς τὴν Ἀμφίκλειαν ὁ ἀρχηγὸς τῆς κατασκηνώσεως περιφερειακὸς Ἔφορος Πατρῶν κ. Γεώργιος Παπασπυρόπουλος συνεζήτησε μὲ τὸν μακρῶν μετὰ τοῦ Διαδόχου, τὰ θέματα ἀφορῶντα τὴν περιφέρειαν μας. Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ἐξεφρασε τὴν λύπην του διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου εἰς τὰς Πάτρας διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ Προσκοπείου